

belastingen / tegen alle

en
Hoog beroep door
besluit van 10 juni 2005 - Hoog beroep door het openbaar ministerie tegen
(belastingen) op 13 juni 2005 -

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van **30 mei 2005**
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.70.401/00/26 Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, arbeidster, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;
2. _____, caféuitbater, geboren te _____
op _____, wonende te _____ ;
3. _____, zonder beroep, geboren te _____
op _____ wonende te _____ ;

Verdacht van :

Te

de eerste vanaf 17 januari 2000 (stuk 30) tot en met datum der dagvaarding;
de tweede vanaf 3 april 2000 (stuk 30) tot en met datum der dagvaarding;
de derde vanaf 17 januari 2000 (stuk 30) tot en met datum der dagvaarding;

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. _____ bij inbreuk op artikelen 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door het niet naleven van de voorschriften bepaald in de verkavelingsvergunning

- _____ feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 1-1° en -7°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werken, handelingen of wijzigingen die in een inbreuk

zijn op de bouw- en verkavelingsvergunningen die zijn verleend krachtens het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben,
 met name door het niet naleven van de verkavelingsvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen d.d. 29 juni 1982 dat bepaalt:
 "De percelen zijn bestemd voor de oprichting van een alleenstaande constructie van het type weekendverblijf", chalet, mobilhome, caravan en gelijkaardige constructies, geschikt voor het tijdelijk intermitterend verblijf van een gezin." (stuk 37).

B. - bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-7°, 66 tweede, derde, vierde en laatste lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet,
 namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen het gebruik van vergunde gebouwen te hebben gewijzigd voor zover deze wijziging is opgesomd in een door de Vlaamse regering vast te leggen lijst, terzake in strijd met artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen en artikel 54 van het decreet van 12 november 2003 waarbij artikel 192bis in het decreet van 18 mei 1999 wordt ingevoegd waardoor het hoger vermeld besluit met terugwerkende kracht vanaf 9 september 1984 tot 1 mei 2000 wordt opgenomen.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1° en 6°, 147, 149, 192bis 5° en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002, te hebben uitgevoerd

namelijk door zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis 7 a 70 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te

en geboren te

op wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens: de akte van aankoop verleden op 25/11/1999 geregistreerd op 01/12/1999.

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die werd betekend op 10 januari 2005 aan de eerste beklaagde door afgifte aan een aangeselde, op 20 januari 2005 aan de tweede beklaagde door afgifte van een afschrift op het politiecommissariaat van zijn woonplaats na achterlating van het door artikel 37 Ger. W. bedoelde bericht en nadat gebleken was dat een betekening volgens de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W. niet mogelijk was en op 24 januari 2005 aan de derde beklaagde door afgifte van een afschrift op het politiecommissariaat van haar woonplaats na achterlating van het door artikel 37 Ger. W. bedoelde bericht en nadat gebleken was dat een betekening volgens de artikelen 33 tot en met 35 Ger. W. niet mogelijk was ;
- het ontvangstbewijs waaruit blijkt dat de tweede beklaagde op 26 januari 2005 het voor hem bestemde exemplaar van de dagvaarding heeft ontvangen ;
- het uittreksel uit het rijksregister d.d. 31 januari 2005 waaruit blijkt dat de derde beklaagde op de datum van de betekening van de dagvaarding haar hoofdverblijfplaats had op het in de dagvaarding vermelde adres ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te _____ op 12 januari 2005 onder het nummer _____ zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;
- het tussenvonnis d.d. 7 maart 2005 waarbij het Openbaar Ministerie werd verzocht aanvullend onderzoek uit te voeren ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 2 mei 2005:

- het Openbaar Ministerie in de persoon van _____ substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door hun raadsman mr. _____ advocaat met kantoor te _____ die hen heeft vertegenwoordigd.

1. Voorgaanden en verder onderzoek

1.1.

In het tussenvonnis d.d. 7 maart 2005 werden reeds een aantal relevante feitelijke elementen geschetst.

1.1.1.

Door de politie van _____ werd op 29 maart 2000 n.a.v. een brief van het gemeentebestuur lastens onder meer de beklaagden een proces-verbaal opgesteld omdat ze zich hadden gevestigd te _____ op een perceel dat kadastraal is gekend als _____ (st. 1). Volgens de toepasselijke verkavelingsvergunning d.d. 29 juni 1982 waren de percelen bestemd voor de oprichting van een alleenstaande constructie van het type weekendverblijf, chalet, mobilhome, caravan en gelijkaardige constructies geschikt het

voor het tijdelijk intermitterend verblijf van een gezin (st. 36-37).

1.1.2.

De eerste beklagde verklaarde op 29 maart 2000 : *".. Ik woon hier en ben ingeschreven op het adres Een andere mogelijke woonst of verblijfplaats heb ik niet. Ik was op de hoogte gesteld van het feit dat ik daar niet mocht wonen. Ik heb geen oplossing voor het probleem"* (st. 5). De derde beklagde verklaarde : *" Ik woon hier op het adres Ik woon hier samen met mijn moeder. Een andere woonst of verblijfplaats heb ik niet. Ik heb geen oplossing voor het probleem"* (st. 7). De tweede beklagde verklaarde : *"Ik woon en ben ingeschreven op het adres Ik wist niet dat ik hier niet vast mocht verblijven. Ik woon hier samen met mijn familie. Een oplossing voor het probleem heb ik niet"* (st. 13).

1.1.3.

Het onroerend goed dat door de beklagden werd betrokken, is gelegen in een zone die volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan bestemd is voor verblijfsrecreatie.

1.1.4.

Bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente d.d. 22 december 2003 werd een herstellvordering bestaande in de staking van het strijdig gebruik geformuleerd gekoppeld aan een dwangsom van 125,00 EUR (st. 20). Deze vordering werd gemotiveerd met een verwijzing naar de strijdigheid van het gebruik met de bestemmingsvoorschriften. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brief d.d. 13 februari 2004 bij deze vordering aangesloten en gevraagd dat hij zou worden gemachtigd om tot ambtshalve uitvoering en inning van de dwangsom over te gaan (st. 23). Bij de herstellvordering was een schriftelijke verklaring d.d. 22 december 1999 waarbij de eerste beklagde aangaf dat zij wist dat permanente bewoning niet toegelaten was (st. 22).

1.1.5.

Blijkens uittreksels uit het rijksregister d.d. 30 december (st. 27-28) werd de eerste beklagde op 17 januari 2000, de tweede beklagde op 3 april 2000 en de derde beklagde op 17 januari 2000 ingeschreven op het adres

1.1.6.

In de koopakte werd uitdrukkelijk melding gemaakt van een brief van het gemeentebestuur van waarin werd aangegeven dat het perceel gelegen was in een gebied voor verblijfsrecreatie, dat de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning d.d. 29 juni 1982 van toepassing waren, dat wel degelijk een weekendverblijf werd verkocht uitsluitend bestemd voor het tijdelijk verblijf tijdens het weekend en of de vakantieperiode en dat streng politietoezicht zou worden gehouden en bij overtreding voor de correctionele rechtbank het herstel zou worden gevorderd gekoppeld aan een dwangsom (st. 31-35).

1.1.7.

De eerste beklagde heeft op de openbare terechtzitting van 7 februari 2005 de volgende verklaring afgelegd : *"Ik woon nu in sinds een 14-tal dagen. is een buitenverblijf nu. Mijn adres in is een reëel adres, het is geen fictief adres. Voor we ons inschreven in hebben we het gevraagd en "de mensen" zegden dat het mocht. Ik heb het niet gevraagd aan de gemeente. Met "de mensen" bedoel ik de bureu. Ik heb een weduwepensioen van ongeveer 735,00 EUR. Ik betaal een hypothecaire lening voor het pand te af. Ik woon nu samen met*

1.1.8.

De eerste beklagde heeft op de zitting van 7 februari 2005 een kopie van de keerzijde van haar identiteitskaart voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 28 januari 2005 werd ingeschreven te _____ en dat die vermelding geldig was tot 28 maart 2005.

1.1.9.

Uit het uittreksel uit het rijksregister d.d. 10 januari 2005 blijkt dat de tweede beklagde na op 1 oktober 2004 te zijn ingeschreven te _____ op 16 december 2004 terug werd ingeschreven te _____

1.1.10.

De derde beklagde bleek volgens het uittreksel uit het rijksregister d.d. 7 december 2004 sinds 5 oktober 2004 te zijn ingeschreven te _____

1.2.

De rechtbank heeft op de openbare terechtzitting van 7 februari 2005 in de dagvaarding de woorden "datum der dagvaarding" aangepast in "17 december 2004" en in de omschrijving van het adres van de feiten werd het huisnummer van _____ gewijzigd in _____

1.3.

Uit de door het Openbaar Ministerie (uittreksels uit het rijksregisters d.d. 2 mei 2005) en de door de beklagden voorgebrachte stukken blijkt dat de eerste beklagde sinds 28 januari 2005 werd ingeschreven te _____ dat ook de tweede beklagde op die datum aldaar werd ingeschreven en ten slotte dat de derde beklagde nog steeds – en dit sinds 5 oktober 2004 werd ingeschreven te _____

Er blijkt niet dat de beklagden thans nog zouden permanent verblijven te _____

2. Karakter van de misdrijven waarvoor de beklagden worden vervolgd en gevolgen voor de (niet-)strafbaarheid van de instandhouding

2.1.

Deze rechtbank en kamer heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet-vergunde bestemmingswijziging van recreatieve in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingsvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het Openbaar Ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging dan ook steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving over en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingsvergunning) en de verdere periode van strafbare instandhouding.

2.2.

Het hof van beroep te Gent heeft zich bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake parketnr. *onuitg.*) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voorduren van die wijziging als één misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

2.3.

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij deze stellingname van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingsvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr. www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het Openbaar Ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

2.4.

De vaststelling dat een bestemmingswijziging van recreatieve in permanente bewoning (en de aldus gepleegde inbreuk op de verkavelingsvoorschriften) geen aflopend maar een voortdurend misdrijf is, heeft vanzelfsprekend consequenties voor wat betreft de verjaring van de strafvordering. De notie instandhouding is immers vreemd aan dit misdrijf – een opsplitsing tussen de bestemmingswijziging op zich en het laten verder duren ervan lijkt niet mogelijk – zodat de door de decreetgever in artikel 146 al. 3 DORO voorziene depenalisering van de instandhouding op dit misdrijf niet kan worden toegepast. Die depenalisering geldt immers enkel voor de instandhouding. De rechtbank dient dus geen acht te slaan op deze regeling en de gevolgen van de arresten nr. d.d. 22 juli 2004 en nr. d.d. 19 januari 2005 van het Arbitragehof omtrent deze bepaling.

4. De straftoemeting

4.1.

De in hoofde van de beklaagden bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B (zoals aangepast) zijn in hunnen hoofde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor al deze feiten samen bij toepassing van artikel 65 van het strafwetboek (Sw.) slechts één straf moet worden opgelegd.

4.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

4.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

4.4.

De eerste beklaagde is jaar oud en volgens het inlichtingenbulletin arbeider van beroep. Zij verklaarde een weduwepensioen van EUR te genieten. De tweede beklaagde is jaar oud en volgens het inlichtingenbulletin caféuitbater van beroep. De derde beklaagde is jaar oud en volgens het inlichtingenbulletin zonder beroep. Ze beschikken alle drie over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt.

4.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

4.6.

De beklaagden hebben gevraagd de uitspraak van veroordelingen op te schorten. In overeenstemming met het ongunstig advies van het Openbaar Ministerie acht de rechtbank een eenvoudige schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de beklaagden gepleegde feiten. Dit zou onvoldoende zijn om hen het onaanvaardbaar karakter van deze feiten te doen inzien. Bovendien valt niet in te zien hoe een veroordeling zoals opgelegd met dit vonnis tot de sociale declassering van de beklaagden zou kunnen leiden.

4.7.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen (zoals aangepast) de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de sociale toestand van de betrokkenen, voor zover daarover gegevens werden verstrekt.

5. De herstellvordering

5.1.

Er ligt een herstellvordering voor van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de stedenbouwkundig inspecteur voor, zoals nader omschreven onder punt 1.1.4.

5.2.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de wederrechtelijke toestand inmiddels is opgehouden. De herstellvordering is dan ook zonder voorwerp geworden.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 100 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 7°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 6°, 7°, 147, 192bis, en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor

geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;
 Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Stelt vast dat de dagvaarding reeds werd aangepast zoals aangegeven onder randnummer 1.2. van dit vonnis.

Spreekt de tweede beklagde vrij voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B doch enkel voor de periode van 1 oktober 2004 tot en met 17 december 2004.

Spreekt de derde beklagde vrij voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B doch enkel voor de periode van 5 oktober 2004 tot en met 17 december 2004.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B (zoals aangepast) samen, de tweede beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B (zoals aangepast) samen, doch enkel voor de periode van 3 april 2000 tot en met 30 september 2004 en de derde beklagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B (zoals aangepast) samen, doch enkel voor de periode van 17 januari 2000 tot en met 4 oktober 2004, ELK tot een GELDBOETE van 50,00 EUR, verhoogd met 45 decimes, of 275,00 EUR bedragend.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde uitgesproken geldboeten van 275,00 EUR telkens zullen kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 15 DAGEN.

Spreekt lastens de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde de verplichting uit om ELK EEN-MAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Zegt dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ingevolge vrijwillig herstel zonder voorwerp is.

Legt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 204,93 EUR alle veroorzaakt door de bewezen geachte tenlasteleggingen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIG MEI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
e.a. adjunct-griffier.